

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003851 16 Кж
Бања Лука, 25.08.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Д., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката С.М. из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003851 15 К од 10.06.2016. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша и оптуженог, а у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, дана 25.08.2016. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Д.Д., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003851 15 К од 10.06.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003851 15 К од 10.06.2016. године, оглашен је кривим Д.Д., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама - у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. На основу члана 61. став 1., 2. и 3. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом, на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог. Окружни тужилац жалбу је изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени теже казни. Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због

битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док окружни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца, као и одговор браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слједећих разлога:

У сегменту побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, жалба браниоца оптуженог указује да су записник о увиђају и фотодокументација лица мјеста саобраћајне незгоде, незаконити докази, на којима се не може заснивати пресуда, тврдњом да се исти нису могли користити као доказ јер се ради о копијама, на којима је спорна овјера. Изнесени приговори нису основани. Наиме, по оцјени овог суда, правилно је првостепени суд прихватио као доказе копије записника о увиђају и фотодокументацију, јер су овјерени од стране њиховог издаваоца, што је видљиво на истима, па се као такви, у смислу члана 289. став 3. ЗКП РС, могу користити као докази и на њима се може заснивати пресуда, па с тим у вези, супротно наводима из жалбе, законит доказ је и вјештачење по вјештаку саобраћајне струке. С тога су неосновани приговори из жалбе браниоца оптуженог да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да изрека побијане пресуде није противријечна њеним разлозима, а образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори ове жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалби браниоца оптуженог, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Наиме, побијана пресуда је детаљно изнијела садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјенила и извела коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у

вези са ставом 1. КЗ РС. Посебно је побијана пресуда анализирао записник о увиђају, записник о техничком прегледу возила, затим садржај налаза саобраћајног вјештака С.С., вјештака др. В.Б., вјештака судске медицине др Љ.Ц. и вјештака неуропсихијатра др В.К., те је посебно цијенила исказ оптуженог дат у својству свједока и истог довела у везу са осталим доказима, па је дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата налазе свих ових вјештака, а због чега не прихвата одбрану оптуженог у дијелу у којем истиче да је слијетање возила са коловоза и узрок саобраћајне незгоде, пуцање предње десне гуме на возилу којим је он управљао, а не његова алкохолисаност и непрописна возња, јер ове наводе оптуженог нису ничим објективизирани.

Наиме, из записника о техничком прегледу возила произилази да је прегледом утврђено да дубина шаре на пнеуматикама величине 195/55 R15, задовољава услове техничке исправности, дакле, није констатовано пуцање пнеуматика, нити је у записнику о увиђају та чињеница наведена, док су свједоци – овлаштена службена лица, који су вршили увиђај, навели да уколико је било пуцања пнеуматика, да би то било наведено у записнику о увиђају. Надаље, из писменог налаза и мишљења саобраћајног вјештака, као и из његовог исказа са главног претреса, произилази да разлог дестабилизације возила којим је управљао оптужени би могао бити субјективни фактор, као посљедица оштре промјене ритма возње са промјеном правца кретања и кочењем за брзину и стање коловоза неадекватног поступања, погрешног маневра или неког другог разлога који је ван домена саобраћајно техничког вјештачења, као на примјер штетан утицај алкохола и слично или као посљедица дејства више разлога истовремено, при чему је овај вјештак истакао да и у ситуацији када би дошло до експлозије пнеуматика, возач просјечних способности би могао да исконтролише кретање возила до заустављања, јер тренутно добија звук, буку и осјећај на волану. Осим тога, из вјештачења вјештака др В.К., произилази да лице са концентрацијом алкохола у крви, коју је имао оптужени, може возити одређени временски период да не дође до инцидента, те је био категоричан и досљедан у свом закључку да је оптужени у вријеме извршења дјела био очигледно неспособан да управља моторним возилом. Притом, правилно су од стране првостепеног суда оцјењене и фотографије које је одбрана током првостепеног поступка уложила у спис, јер се не зна ни ко је извршио фотографисање, ни на којем мјесту, а посебно се не зна након колико времена од настанка незгоде су оне сачињене.

Због наведеног, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно утврдио да се никако не може прихватити тврдња оптуженог да је слијетање возила са коловоза и узрок саобраћајне незгоде, пуцање предње десне гуме на возилу којим је он управљао.

Дакле, побијана пресуда је утврдила да је оптужени прекршио одредбе члана 39. став 1. и 174. став 1. ЗООБС-а на путевима, те је, насупрот жалбеним приговорима, правилно закључила да су ти пропусти оптуженог у узрочно посљедиочној вези са настанком саобраћајне незгоде, а с тим у вези и са насталом посљедицом, смрт једног лица.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог у погледу виности оптуженог у вријеме извршења дјела. Наиме, у погледу облика виности, побијана пресуда је дала ваљано образложење, јасно дефинишући психички однос оптуженог према основном дјелу, правилно га одређујући као евентуални умишљај, јер је оптужени био свјестан да управљајући возилом под дејством алкохола у стању тешког пијанства, са концентрацијом алкохола у крви од 2,12 промила, због чега је био очигледно неспособан за безбједну вожњу, па је услед тога, пропустио да контролише кретања свог возила својом десном саобраћајном траком, тако да је у једном моменту изгубио контролу над возилом и слетио у канал, може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, па када и поред тога, предузима те радње у саобраћају, он пристаје на наступање такве последице. Тежа последица конкретне саобраћајне незгоде - смрт једног лица је обухваћена његовим нехатом (свјесни нехат), јер је олако држао да до такве, теже последице, неће доћи.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега су неосновани и приговори жалбе браниоца оптуженог у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом тужиоца, се пресуда побија због одлуке о казни, те обзиром да жалба због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист оптуженог, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, овај суд је испитао ту одлуку у односу на оптуженог, у смислу члана 322. ЗКП РС, те нашао да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженом и да су те околности адекватно вредноване.

Наиме, по оцјени овог суда, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности (ранију неосуђиваност оптуженог и његову младост, чињеницу да мајка оштећеног не тражи ни кривично гоњење, ни накнаду штете, понашање оптуженог послије извршеног кривичног дјела, јер је ишао на сахрану оштећеном, помагао око сахране и одржао добре односе са породицом оштећеног, протек времена од извршења дјела, као и чињеницу да је и сам погођен дјелом, јер му је у незгоди страдао најбољи друг).

Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС (од 2 до 12 година), за које је оптужени оглашен кривим том пресудом, те општа правила о одмеравању казне из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 1 (једне) године, која је у смислу одредбе члана 38. тачка 2. КЗ РС, изречена оптуженом, примјеном одредаба о ублажавању казне, у сразмјери са тежином почињеног кривичног дјела и степеном кривичне

одговорности оптуженог и да иста представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

И поред основаности приговора из жалбе окружног тужиоца да је првостепени суд погрешно цијенио као олакшавајућу околност на страни оптуженог допринос оштећеног (није био везан сигурносним појасем), међутим и у ситуацији да првостепени суд није цијенио ову олакшавајућу околност, то по оцјени овог суда, не би утицало на изрицање веће казне оптуженом од оне изречене побијаном пресудом.

Цијенећи наведено, без основа су аргументи из жалбе тужиоца и приједлог да се преиначи побијана пресуда и оптуженом изрекне већа казна затвора.

Како из наведених разлога жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог, нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић